

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Marty Tvrdkové ve věci

žalobce: **Mgr. V. V.**, narozený xxx
bytem Xxx, Xxx

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo vnitra**, IČO 00007064
sídlem Nad Štolou 936/3. 170 00 Praha 7

o 60 000 Kč,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 9. 12. 2021,
č. j. 10 C 625/2014 - 780,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku **600 Kč** ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Semrád

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, aby byla žalovaná povinna zaplatit žalobci částku 60 000 Kč (výrokem I/). Dále uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 9 600 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrokem II/). Naposledy rozhodl o tom, že žalobce je povinen zaplatit českému státu poukázáním na účet Obvodního soudu pro Prahu 7 na nákladech státu – svědečním – částku 338 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrokem III/).
2. Takto rozhodl soud I. stupně v pořadí již druhým rozsudkem o žalobě, kterou se žalobce domáhal proti žalované původně vystavení a doručení platebního výměru, v němž bude stanoven osobní příplatek ve prospěch žalobce částkou xxx Kč. Žalobce totiž namítal, že dle jeho informací, xxx xxx xxx rozhodl o zvýšení osobního příplatku kolegyni žalobce Mgr. E. K. (dále jen „Mgr. K.“) na částku xxx Kč. Podle přesvědčení žalobce Mgr. K. (na stejné pracovní pozici jako žalobce, se stejnou pracovní náplní, s mladším termínem nástupu do zaměstnání) nedosahovala takových pracovních výsledků, ani neplnila větší rozsah pracovních úkolů než kolegyně na stejném pracovním zařazení, pročez má žalobce za to, že jeho plat byl stanoven nespravedlivým způsobem a na pracovišti došlo ze strany žalované v jeho neprospěch k nerovnému zacházení.
3. Dne 28. 2. 2013 podal žalobce návrh na odstranění platové diskriminace a návrh na zvýšení osobního příplatku a dne 13. 9. 2016 se domáhal změny žalobního petitu a *požadoval zaplacení částky 60 000 Kč s tím, že Mgr. K. pobírala od 1. 12. 2012 osobní příplatek xxx Kč a on pouze xxx Kč, když rozdíl mezi těmito částkami činí 1 000 Kč, za rok tak 12 000 Kč, přičemž žalobce se domáhal úbrady za 60 měsíců.* Soud I. stupně svým usnesením ze dne 20. 9. 2016 připustil změnu žaloby (k tomu srov. č. I. 140 spisu).
4. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout a poukázala na to, že osobní příplatek je nenárokovou složkou platu a je závislá na rozhodnutí zaměstnavatele. Akcentovala, že ke zvýšení osobního příplatku žalobce mohla přistoupit pouze za předpokladu, že v okolnostech, za kterých byl osobní příplatek žalobci přiznán, došlo k takové změně, že by bylo na místě poskytnout jej ve větším rozsahu, což však nebyl případ žalobce. Dále vznesla námitku promlčení.
5. Ve věci samé pak bylo prvostupňovým soudem rozhodnuto již dne 1. 12. 2017 rozsudkem pod č. j. 10 C 625/2014 – 300, jímž byla žaloba zamítnuta a žalobci uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 2 700 Kč. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2019, č. j. 62 Co 254/2018 – 391, byl k odvolání žalobce rozsudek soudu I. stupně potvrzen, kdy v reakci na žalobu pro zmatečnost, byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2019, č. j. 62 Co 254/2018 – 442, rozsudek odvolacího soudu zrušen pro naplnění zmatečnostního důvodu podle § 229 odst. 3 o. s. ř., což následně vyústilo ve zrušení i původního rozsudku soudu I. stupně ze dne 1. 12. 2017, č. j. 10 C 625/2014 – 300 (usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2020, č. j. 62 Co 254/2018 – 482) a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení, neboť věc byla projednána v jiném složení senátu, než jak určoval rozvrh práce a došlo tak k porušení principu zákonného soudce.
6. V novém rozhodnutí pak soud I. stupně vyšel ze zjištění, která podrobně zrekapituloval v odstavcích 4 až 13 napadeného rozsudku, a která učinil z pracovní smlouvy uzavřené mezi účastníky řízení dne 30. 5. 2011, rozvázání pracovního poměru dopisem žalované ze dne 21. 2. 2014, zápočtu praxe žalobce, platových výměrů žalobce, pracovní smlouvy uzavřené mezi žalovaným a Mgr. K., popisu pracovního místa Mgr. K., platových výměrů Mgr. K., zápočtu praxe Mgr. K., opatření xxx xxx xxx xxx, dokladu o provedení předběžné řídicí kontroly, personálního spisu Mgr. K., usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 9. 9. 2013, soudního spisu

Obvodního soudu pro Prahu 7 sp. zn. 15 C 77/2013, sdělení mzdové účtárny, kopií referátníků, závěrečné zprávy komise k prošetření škod vzniklých marným uplynutím lhůt u nedořešených dopravních nehod, oznámení o spáchání deliktu, oznámení ze dne 20. 12. 2012, výpovědi svědků Ing. P. P., Ing. J. M., Mgr. K., Ing. S. L., Ing. A. V., výpovědi žalobce, přepisu zvukového záznamu ze dne 12. 9. 2012 a z výpisu vyřízených spisů. K nahrávce ze dne 12. 9. 2012, kterou žalobce navrhl provést jako důkaz soud I. stupně konstatoval, že tento důkaz byl pořízen bez vědomí nadřízeného. Konstatoval však, že již dříve v řízení byl proveden důkaz přepisem tohoto zvukového záznamu a bylo z něj zjištěno, že nadřízený požadoval, aby žalobce předkládal novému vedoucímu hotové a kompletně zpracované materiály, dále pokud mu bude dávat někdo úkoly, tak jediné přes vedoucího a pokud se vzdálí z pracoviště, aby to sdělil vedoucímu.

7. Soud I. stupně se nejprve zabýval relevancí námítky promlčení vznesené k žalobnímu nároku ze strany žalované, přičemž s odkazem na ustanovení § 16 odst. 1, § 17, § 265 odst. 2 zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zák. práce“), § 10 odst. 1 a § 5 odst. 6 zák. č. 198/2009 Sb. a § 100 odst. 2 a § 101 zák. č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen ve zkratce „obč. zák.“) dospěl k závěru, že žalobce podal žalobu u soudu dne 29. 9. 2014 s tím, že dne 13. 9. 2016 navrhl změnu žalobního petitu a požadoval zaplacení částky 60 000 Kč, kdy se však nejednalo o změnu žaloby dle ustanovení § 95 o. s. ř., pouze o vyčíslení nároku na základě již žalobou loženého skutkového stavu věci a nárok žalobce tak promlčen není.
8. K nároku samotnému pak soud I. stupně po právní stránce odkázal na ustanovení § 16 odst. 2, § 110, § 131 odst. 1 a 2 zák. práce a na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 246/2008.
9. Na základě provedených důkazů učinil soud I. stupně zjištění, že žalobce i Mgr. K. byli zařazeni na stejný druh práce (žalobce od 1. 6. 2011 a Mgr. K. od 1. 11. 2011); oba byli zařazeni do 13. platové třídy, přičemž žalobci byl od 1. 9. 2011 přiznán osobní příplatek ve výši xxx Kč a Mgr. K. od 1. 2. 2012 ve výši 2 000 Kč a od 1. 12. 2012 ve výši xxx Kč; rozsah případů přidělovaných žalobci a Mgr. K. byl přibližně stejný; náplň práce žalobce i Mgr. K. spočívala nejen ve vymáhání pohledávek, ale jednalo se i o kontrolu smluv (z oblasti veřejných zakázek, hospodaření s nemovitým majetkem i movitým majetkem); fokus Mgr. K. byl především na smluvní vztahy a fokus žalobce na řešení škod; ve vztahu k žalobci byly evidovány rozdílné názory s nadřízeným co do respektování příkazů a neplnění úkolů v daném čase a kvalitě; Mgr. K. plnila úkoly v takové kvalitě, a na jiné kvalitní úrovni, aby jí bylo přiznáno osobní ohodnocení (oceněna byla především snaha řešit problém a pružnost, nadstandardní pracovní morálka); žalobci chyběla pružnost a praktická odbornost. Žalobce sám připustil, že byl často u lékaře a jeho agendu tak vyřizovala v jeho nepřítomnosti Mgr. K.; Ing. M. žalobci ústně i písemně vytknul jeho práci; práce žalobce byla hodnocena kladně jen ze strany svědkyně Ing. A. V., avšak tato nebyla nadřízenou žalobce a pracovní poměr ukončila dřív, než bylo Mgr. K. přiznáno vyšší osobní ohodnocení; Ing. S. L. vyloučil, že žalobce byl diskriminován z hlediska pohlaví, věku a vůbec všeho, k diskriminaci nebo k nerovnému zacházení nedošlo, Mgr. K. byla hodnocena jako lepší pracovník, než žalobce a osobní příplatek a jeho výše byla rozhodnutím vedoucích pracovníků; zvyšování osobního ohodnocení obou pracovníků bylo vyloženo a jediné na základě výsledků práce; nebylo rozlišováno a diferencováno, zda je to muž nebo žena, ani věkově.
10. Při reflektování výše uvedeného soud I. stupně konstatoval, že žalovaná prokázala, že neporušila zásadu rovného zacházení vůči žalobci. Dále konstatoval, že nelze spatřovat diskriminaci (přímou ani nepřímou) v prověřování oznámení, že si žalobce měl svlékat kalhoty na pracovišti a dále v tom, že zaměstnavatel trval na vedení evidence docházky, kdy povinnosti zaměstnance je hlásit svoji nepřítomnost na pracovišti. Ani úkony žalobce spočívající v oznámení podezření ze zmanipulování veřejné zakázky a v upozornění zaměstnavatele na dodržování zákonů na pracovišti neshledal soud I. stupně za projev světového názoru žalobce. Akcentoval, že názor je myšlenkový soubor, který

se následně aplikuje v praxi, jde o životní postoj a praxi, životní metodu, přičemž pokud jde o pojem světovosti, pak se naznačuje, že názor nebude jen individuálně aplikovaný a zastávaný, ale že bude mít kolektivní rámec s nutností faktické praktikované sounáležitosti a sdílení. Zdůraznil, že je to v podstatě jiný vedlejší společenský proud oproti hlavnímu toku, další alternativa (např. pacifismus, veganství, vegetariánství). Pokud žalobce v závěrečném návrhu uvedl, že se u něj jedná o zdravotní postižení, pak soud I. stupně konstatoval, že Úmluva OSN o právech osob se zdravotním postižením sice definici obsahuje, je však zařazena do čl. 1 Úmluvy OSN (která stanoví účel), nikoliv mezi ostatní definice pod čl. 2 Úmluvy OSN. Čl. 1 Úmluvy chápe osoby se zdravotním postižením *jako osoby mající dlouhodobé fyzické, duševní, mentální nebo smyslové postižení, které v interakci s různými překážkami může bránit jejich plnému a účinnému zapojení do společnosti na rovnoprávném základě s ostatními*. Soud I. stupně poukázal na to, že žalobce neuvedl, o jaké zdravotní postižení se v jeho případě jedná, sám v předchozím řízení uváděl, že nebyl často nemocný, což bylo prokázáno. Na základě těchto skutečností soud I. stupně uzavřel, že u žalobce v souvislosti s přiznáním osobního ohodnocení Mgr. K. nemohlo dojít k diskriminaci vůči žalobci z důvodu zdravotního postižení. Žalobci v době, kdy Mgr. K. bylo přiznáno vyšší osobní ohodnocení, bylo xx let, tedy byl v té době mladý muž. Soud I. stupně dále akcentoval, že rozdíl mezi osobním ohodnocením žalobce a Mgr. K. byl ve výši 1 000 Kč. Mgr. K. po dobu od 1. 2. 2012 do 1. 12. 2012 pobírala osobní ohodnocení o 2 000 Kč nižší než žalobce. Zdůraznil, že posouzení, zda Mgr. K. měla vyšší pracovní nasazení a nadstandartní přístup než žalobce, přísluší nadřízeným, nikoliv žalobci. Všichni tři nadřízení žalobce i Mgr. K. shodně uvedli, že osobní ohodnocení, které dostala Mgr. K. odpovídalo rozsahu a kvalitě její práce. Nadřízení tak ohodnotili na základě své úvahy z dlouhodobého hlediska vyšší pracovní nasazení i nadstandartní přístup této zaměstnankyně k vykonávané činnosti a nebylo projevem diskriminace vůči žalobci z důvodu věku, pohlaví, zdravotního postižení a světového názoru.

11. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., kdy procesně úspěšné žalované přiznal na náhradě nákladů řízení částku 9 600 Kč, a to za 32 úkonů po 300 Kč.
12. O nákladech státu rozhodl soud podle § 148 odst. 1 o. s. ř. s tím, že tyto jsou představovány náklady za svědecké Ing. P. P. za účast u jednání dne 2. 12. 2021.
13. S tímto podstatným odůvodněním proto soud I. stupně rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části napadeného rozsudku.
14. Proti rozhodnutí soudu I. stupně podal včasné odvolání žalobce. Následně jej, v několika svých podáních zaslanych v rozmezí 24. 5. 2022 a 25. 5. 2022 doplnil. Upřesnil, že od počátku soudního řízení tvrdil, že byl diskriminován zaměstnavatelem z důvodu, že ohlásil zaměstnavateli a orgánům činným v trestním řízení podezření ze zmanipulování na pracovišti, a to i ve věci platu. Odkázal v této souvislosti explicitně nově na směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1937 ze dne 23. 10. 2019, o ochraně osob, které oznamují porušení práva Unie (dále jen „Směrnice“). Současně vytkl soudnímu řízení nezákonnou přisedící JUDr. Danielu Sezemskou, neboť v době řízení nesplňovala zákonné předpoklady pro výkon funkce přisedící. Dále vytkl soudu I. stupně vadné odůvodnění údajné nemožnosti provést jako důkaz zvukový záznam z pracoviště a rozpornost a nelogičnost napadeného rozsudku, jakož i extrémně nesprávné a nelogické hodnocení důkazů.
15. V rámci doplnění odvolání namítl žalobce, že bylo porušeno jeho právo na řádné soudní řízení, když k vyhlášení rozsudku došlo za jeho nepřítomnosti. Odkázal v této souvislosti na článek 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 156 odst. 2 o. s. ř. Zdůraznil, že soud I. stupně odmítl vyhovět žalobci v jiném

termínu vyhlášení rozsudku (pro kolizi jednání) a ani neuvedl, jaká podstatná skutečnost mu v tom brání. Právo na to, být přítomen vyhlášení rozsudku akcentoval žalobce jako stěžejní zásadu soudního řízení.

16. Dále naznal žalobce ve věci jinou vadu řízení spočívající v neaplikaci Směrnice na jeho případ. Tvrdil, že podstatou jeho argumentace bylo, že je diskriminován ve věci platu z důvodu, že oznámil podezření ze zmanipulování veřejné zakázky na pracovišti a důvodně se domníval, že obecné soudy shledávají diskriminaci již z kontextu celé věci a poskytnou žalobci zadostiučinění za výkon práva žalované v rozporu s dobrými mravy. Zdůraznil, že když v roce 2014 žalobu podával, legitimně předpokládal, že předchozí vlády a parlament přijmou nový plně účinný služební zákon, který bude chránit úředníky před odvetou za oznámení nekalostí na pracovišti. Nakonec se díky své procesní vytrvalosti dočkal toho, že soudy a správní orgány musí důsledně aplikovat Směrnici, a to i na žaloby proti žalované mající základ v odvetě proti žalobci žalovanou poté, co na pracovišti a u Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen „GIBS“) oznámil podezření ze zmanipulování veřejné zakázky. Akcentoval v této souvislosti zejména přenos důkazního břemene, že nebyl diskriminován v souvislosti s ohlášením podezřelé veřejné zakázky a namítl, že je tedy na žalovaném, aby přesvědčivě prokázal, že odvetné opatření spočívající v horším platovém ohodnocení žalobce v porovnání s Mgr. K. podílející se na zmanipulování veřejné zakázky se zakládalo na řádných důvodech, což žalovaná neprokázala. Skutečnost, že trestní oznámení bylo ze strany GIBS odloženo, není, dle přesvědčení žalobce, podstatná, neboť se jednalo o legitimní, nikoli ve zlém úmyslu podané trestní oznámení. V této souvislosti zdůraznil své vyšší právní vzdělání a kvalifikaci v oboru trestního práva, než má zástupce GIBS, který rozhodnutí o odložení věci vydal. Dále v rámci odvolání opětovně rozvinul své úvahy ohledně řešení veřejné zakázky.
17. Žalobce dále namítl nesprávné obsazení soudu, konkr. přisedící JUDr. Daniely Sezemské pro část řízení, když uvedl, že v rozhodné době nebyla hlášena k trvalému pobytu v obvodu zastupitelstva, jímž byla zvolena do funkce přisedící a ani v rozhodné době v příslušném obvodu nepracovala, tedy nesplňovala podmínky podle zákona č. 6/2002 Sb., přičemž odkázal v této souvislosti zejména na § 64 odst. 1 a 4 tohoto zákona. Akcentoval (a odkázal na relevantní dokumenty dané prokazující), že JUDr. Sezemská bydlela v rozhodné době na adrese xxx, xxx a následně změnila pobyt (podle údajů ve veřejných registrech) na xxx, xxx. V doplnění odvolání ze dne 24. 5. 2022 podrobně rozebral bydliště uvedené přisedící, její pracovní působení a členství v dozorčí radě xxx xxx., k tomu odkázal na své vlastní šetření, které v této věci provedl včetně pořízení fotografií. V této souvislosti vznesl návrh na přezkoumání, zda byla tato přisedící v jeho věci zákonnou soudkyní. Zdůraznil, že těsně poté, co žalobce upozornil, že tato přisedící nesplňuje zákonné předpoklady pro výkon funkce, rezignovala na svou funkci, což hovoří v jeho prospěch. Navrhl v této souvislosti odvolacímu soudu, aby zvážil případné přikázání věci jinému soudu než Obvodnímu soudu pro Prahu 7, když nelze vyloučit vadný výkon funkce předsedy Obvodního soudu pro Prahu 7 a jeho místopředsedkyně pro věci civilní.
18. Dále žalobce zdůraznil, že navrhl zvukový záznam z 12. 9. 2012 jako jeden z klíčových důkazů, neboť se z něj podává, že byl na pracovišti obtěžován dne 12. 9. 2012, tedy den poté, co GIBS šetřila podezřelou zakázku na pracovišti. Odmítl důvody, pro které soud I. stupně nahrávku neprovedl jako důkaz, když tím by byl zastáván názor, že zaměstnanec si nemůže pořídit nahrávku zaznamenávající například bití, znásilnění či vraždu zaměstnance jen proto, že s ní nedal zaměstnavatel souhlas. Přepis záznamu označil za nevyhovující, když neumožňuje vyhodnotit intonaci, případnou útočnost nahrávaných osob a tedy opodstatněnost podané žaloby.
19. V následných podáních žalobce předkládal soudu svá podrobná vysvětlení zdravotních důvodů, pro které nemohl podat odůvodnění odvolání dříve než 24. 5. 2022, včetně doplnění důkazů k tomuto tvrzení.

20. V podání ze dne 25. 5. 2022 pak doplnil tvrzené odvolací důvody pro důvod podle § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř., když poukázal na nevěrohodnost svědka Ing. P., pro jeho tvrzení, zejména, že si „měl žalobce stahovat na pracovišti kalhoty“, a avizoval podanou žalobu na ochranu osobnosti a trestní oznámení, vše proti Ing. P.. Dále žalobce poukázal na interní dokumentaci žalované, v níž je zaznamenáno, že nebylo žalobci umožněno čerpat přestávku v práci dne 29. 11. 2012 z důvodu pracovního jednání, avšak stížnost k danému nebyla vyhodnocena jako relevantní (s odkazem na možnost čerpat přestávku před zahájením jednání a též na to, že žalobce podal již proti zaměstnavateli na 33 stížností a možné podezření ze zneužití práva). V této souvislosti žalobce uvedl, že osobám, kteří hrubě porušovali práva žalobce jako zaměstnance, není možné plně jako svědkům věřit.
21. K odvolání žalobce se žalovaná vyjádřila v průběhu nařízeného jednání tak, že shledává rozhodnutí prvostupňového soudu věcně správným, když soud správně zjistil skutkový stav věci a posoudil jej i právně správně. Navrhla potvrzení napadeného rozsudku a přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení.
22. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou, že splňuje náležitosti uvedené v § 205 o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, a to způsobem vyplývajícím z § 212 o. s. ř. a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř., mimo jiné jej tedy přezkoumal i z důvodů, které nebyly v odvolání uplatněny (§ 212a odst. 1 o. s. ř.), kdy dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
23. Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, učinil z nich správná skutková zjištění a věc v zásadě správně posoudil i po stránce právní. Soud I. stupně své skutkové závěry srozumitelně a přesvědčivě vyjádřil v odůvodnění napadeného rozsudku, náležitým způsobem se vyrovnal s námitkami účastníků, které uplatnili v průběhu řízení, když rovněž bezchybně vyložil, které skutečnosti má a které nemá za prokázány a proč. Rozsudek soudu I. stupně, který je pečlivě odůvodněn, a to včetně solidní aplikace relevantní judikatury, tak mohl být dostatečným podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu ve věci.
24. Žalobce mimo jiné uplatnil odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. Odvolací soud konstatuje, že tento odvolací důvod může být dán pouze v řízeních, v nichž se uplatní zásada koncentrace řízení (§ 118b a § 175 odst. 4 část první věty za středníkem o. s. ř.). O žádný z takovýchto případů se však zde nejedná a tento odvolací důvod proto dán není.
25. Žalobce dále uplatnil odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. Odvolacím důvodem podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. jsou všechny vady řízení s výjimkou těch, které jsou vedeny v § 205 odst. 2 písm. a) nebo b) o. s. ř. a uplatní se bez ohledu na to, zda se týkají postupu soudu I. stupně při dokazování, posuzování procesních otázek v průběhu řízení, poučování účastníků a dalších nedostatků, ke kterým došlo v průběhu řízení před soudem I. stupně nebo v souvislosti s jeho rozhodováním. Porušení procesněprávních předpisů představuje vadu řízení jen tehdy, nebylo-li výsledkem právního posouzení určité procesní otázky v rozhodnutí soudu, neboť se projevilo toliko činností nebo opomenutím při provádění jednotlivých úkonů. Uvedené tzv. jiné vady řízení však nejsou způsobilým odvolacím důvodem dle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. samy o sobě, ale jen tehdy, jestliže mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.
26. Z obsahu přepisu zvukového záznamu, který byl pořízen při ústním jednání konaném dne 2. 12. 2021 (na č. l. 743 - 776) se podává, že v úvodu jednání došlo s ohledem na zánik funkce přisedící JUDr. Daniely Sezemské k postupu soudu dle § 119 odst. 3 o. s. ř. s ohledem na změnu v obsazení senátu a nového člena senátu, jímž se vedle předsedkyně JUDr. Marie Fillipiové a přisedícího Jana

Fischera stal v souladu s rozvrhem práce přisedící Miloslav Čech. Po provedeném dokazování a přednesu závěrečných návrhů bylo po poradě senátu jednání za účelem vyhlášení rozsudku odročeno na den 9. 12. 2021 v 8,45 hod., proti čemuž žalobce ničeho nenamítal. Nato ovšem přípisem ze dne 6. 12. 2021 (na č. l. 720 - 721), doručeným prvostupňovému soudu téhož dne, žalobce „zopakoval“ svůj návrh na odročení jednání z důvodu kolize jednání s jednáním dne 9. 12. 2021 konaným u Krajského soudu v Brně. Dne 9. 12. 2021 předsedkyně senátu v přítomnosti jmenovaných přisedících a pověřeného zaměstnance žalované vyhlásila veřejně rozsudek (viz protokol o vyhlášení rozsudku před soudem prvního stupně ze dne 9. 12. 2021).

27. Podle ustanovení § 156 odst. 2 věty první o. s. ř. rozsudek se vyhláší zpravidla hned po skončení jednání, které rozsudku předcházelo; není-li to možné, soud k vyhlášení rozsudku odročí jednání nejdéle na dobu deseti kalendářních dnů.
28. Odvolací soud konstatuje, že prvostupňový soud v souladu s citovaným ustanovením přikročil k odročení jednání toliko za účelem vyhlášení rozsudku s tím, že dodržel pořádkovou lhůtu a vyhlásil veřejně rozsudek (§ 156 odst. 1 o. s. ř.). Čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod stanoví každému právo, "aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.", nicméně vyhlášením rozsudku v nepřítomnosti žalobce v termínu, o němž byl vyrozuměn, právo žalobce na veřejném projednání jeho věci, kde mohl vznášet vlastní argumenty a reagovat na tvrzení a důkazy protistrany, ničím neutrpělo. Navíc, žádost o odročení jednání dne 9. 12. 2021 mohl žalobce uplatnit již při jednání dne 2. 12. 2021, což ovšem neučinil; v přepisu záznamu z tohoto jednání žádná takováto žádost uvedena není.
29. Dále odvolací soud konstatuje, že problematiku a námitku ohledně jmenování JUDr. Sezemské do funkce přisedící Obvodního soudu pro Prahu 7 za stavu, kdy jmenovaná věc jakožto přisedící pracovněprávního senátu defacto neprojednávala a nerozhodovala, shledává obsolentní. Nadto ovšem přezkoumávat z hlediska naplnění odvolacího důvodu podle § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř. platnost volby přisedící příslušným zastupitelstvem obce podle § 64 zák. č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích z hlediska toho, zda daný přisedící splňoval pro své zvolení stanovené podmínky, v civilním řízení nelze. Soud tak vychází z toho, že uvedená přisedící byla pro výkon své funkce zvolena řádně.
30. Odvolací soud uzavírá, že z obsahu spisu nebyly zjištěny vady, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 212a odst. 5 věta druhá o. s. ř.) a nejsou tak naplněny odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. a) a c) o. s. ř.
31. Dále odvolatel namítá odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. d) o. s. ř, kdy soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržený důkaz k prokázání rozhodných skutečností, konkr. zvukový záznam ze dne 12. 9. 2012 směřující ke zjištění verbální intonace a účinnosti nahrávaných osob bezprostředně po té, co byla na pracovišti provedena z podnětu žalobce kontrola GIBS. Odvolací soud sdílí závěr prvostupňového soudu o nepotřebnosti provedení tohoto důkazu za situace, kdy s ohledem na přepis zvukového záznamu, který byl k důkazu proveden (srov. bod 12. odůvodnění napadeného rozsudku), je zřejmé, že tento s meritem věci nesouvisí, když předmětem jednání byly konkrétní či obecné požadavky nadřízeného žalobce - ing. P. na plnění pracovních povinností žalobce. Proto jestliže soud I. stupně navrhovaný důkaz zvukovým záznamem neprovedl, postupoval z hlediska procesní ekonomie sporu správně a z hlediska nepotřebnosti takového důkazu naprosto přiléhavě.
32. Žalobce dále uplatnil odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. Odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu potřebném ke zjištění skutkového

stavu, důkazy učinil postupem podle § 122 a násl. o. s. ř. a skutkový děj, který z nich zjistil, je s nimi v souladu. Tento odvolací důvod tak naplněn není.

33. Především však žalobce soudu I. stupně vytkl nesprávné právní posouzení věci /§ 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř./. Právní posouzení je nesprávné, jestliže soud na správně zjištěný skutkový stav aplikuje nesprávnou právní normu, příp. aplikuje správnou právní normu, ale nesprávně ji vyloží, popř. neaplikuje adekvátní právní normu.
34. Podle § 110 zák. práce za stejnou práci nebo za práci stejné hodnoty přísluší všem zaměstnancům u zaměstnavatele stejná mzda, plat nebo odměna z dohody (odst. 1). Stejnou práci nebo práci stejné hodnoty se rozumí práce stejné nebo srovnatelné složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, která se koná ve stejných nebo srovnatelných pracovních podmínkách, při stejné nebo srovnatelné pracovní výkonnosti a výsledcích práce (odst. 2). Složitost, odpovědnost a namáhavost práce se posuzuje podle vzdělání a praktických znalostí a dovedností potřebných pro výkon této práce, podle složitosti předmětu práce a pracovní činnosti, podle organizační a řídicí náročnosti, podle míry odpovědnosti za škody, zdraví a bezpečnost, podle fyzické, smyslové a duševní zátěže a působení negativních vlivů práce (odst. 3). Pracovní výkonnost se posuzuje podle intenzity a kvality prováděných prací, pracovních schopností a pracovní způsobilosti a výsledky práce se posuzují podle množství a kvality (odst. 5).
35. Citované ustanovení je v zák. práce uvedeno na základě Směrnice Rady Evropských společenství č. 75/117/ES ze dne 10. února 1975, o sblížení právních předpisů členských států týkajících se uplatňování zásady stejné odměny za práci pro muže a ženy, která ukládá členským státům přijmout do svých vnitrostátních právních systémů opatření, která umožní všem zaměstnancům dosáhnout stejné odměny za stejnou práci, za práci stejné hodnoty (srov. též § 1 písm. c/ a § 1a písm. e/ zák. práce).
36. Ustanovení § 131 zák. práce ohledně *osobního příplatku* stanoví, že zaměstnanci, který dlouhodobě dosahuje velmi dobrých pracovních výsledků nebo plní větší rozsah pracovních úkolů než ostatní zaměstnanci, může zaměstnavatel poskytovat osobní příplatek až do výše 50 % platového tarifu nejvyššího platového stupně v platové třídě, do které je zaměstnanec zařazen (odst. 1). Zaměstnanci, který je vynikajícím, všeobecně uznávaným odborníkem a vykonává práce zařazené do desáté až šestnácté platové třídy, může zaměstnavatel poskytovat osobní příplatek až do výše 100 % platového tarifu nejvyššího platového stupně v platové třídě, do které je zaměstnanec zařazen (odst. 2).
37. Osobní příplatek má charakter nenárokové složky platu, kterou zaměstnavatel může ocenit výkonnost a kvalitu práce zaměstnance *v porovnání* s ostatními zaměstnanci. Z citovaného ustanovení § 131 zák. práce vyplývá, že jednou ze složek platu je osobní příplatek, který může zaměstnavatel poskytovat zaměstnanci, jenž dlouhodobě dosahuje velmi dobrých pracovních výsledků nebo jenž plní větší rozsah pracovních úkolů než ostatní zaměstnanci anebo jenž je vynikajícím, všeobecně uznávaným odborníkem a vykonává práce zařazené do desáté až šestnácté platové třídy. Osobní příplatek představuje tzv. nenárokovou složku platu, kterou je třeba odlišovat od „nárokových“ složek platu. Zatímco tzv. nároková složka platu představuje platový nárok, který je zaměstnavatel povinen v určené výši uspokojit, jestliže se u zaměstnance splní stanovené předpoklady a podmínky, poskytuje tzv. nenároková složka platu zaměstnanci nárok na stanovené plnění, jen jestliže - bez ohledu na splnění předpokladů a podmínek stanovených pro její poskytování nebo pro její výši - zaměstnavatel o jejím přiznání zaměstnanci a o její výši také rozhodne. Pro tzv. nenárokovou složku platu je tedy charakteristické, že bez rozhodnutí zaměstnavatele o jejím přiznání má povahu pouze fakultativního plnění; jestliže však zaměstnavatel vydá v souladu se zákoníkem práce rozhodnutí o jejím přiznání a o její výši, je povinen tuto složku

platu zaměstnanci v určené výši poskytovat. Osobní příplatek jako nenároková (fakultativní) složka platu se tedy v důsledku rozhodnutí zaměstnavatele o jeho přiznání a výši stává složkou platu nárokovou (obligatorní).

38. Tzv. nenároková složka mzdy je totiž charakteristická tím, že bez rozhodnutí zaměstnavatele má tato složka mzdy povahu fakultativního plnění, kterou ztrácí a stává se nárokovou složkou mzdy teprve v okamžiku, kdy zaměstnavatel rozhodne o přiznání tohoto nároku zaměstnanci; kdy a zda (a o jakém obsahu) takovéto rozhodnutí mající konstitutivní povahu učiní, *záleží jen na úvaze zaměstnavatele* (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 11. 2004 sp. zn. 21 Cdo 537/2004, uveřejněný pod č. 28 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 2005, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2007 sp. zn. 21 Cdo 2654/2006).
39. Dojde-li v pracovněprávních vztazích k diskriminaci, má zaměstnanec právo se po zaměstnavateli domáhat, aby bylo upuštěno od diskriminace, aby byly odstraněny následky diskriminace, aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění nebo aby mu byla poskytnuta náhrada nemajetkové újmy v penězích, popř. aby mu byla nahrazena škoda (§ 265 odst. 2 zák. práce). Škoda, kterou je zaměstnavatel povinen zaměstnanci nahradit, může spočívat též v ušlém výdělku zaměstnance, který by mu jinak náležel, kdyby nedošlo k diskriminačnímu jednání ze strany zaměstnavatele (resp. jeho zaměstnanců jednajících jeho jménem) [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1743/2009].
40. Soud I. stupně proto správně zaměřil dokazování ke skutečnosti, zda žalovaná postupovala při přiznání osobního příplatku Mgr. K. rovným způsobem, tj. zda znevýhodnila žalobce tím, že za dlouhodobě odváděnou kvalitativně odpovídající práci na stejné pracovní pozici nezvýšila i jeho osobní příplatek naroveň osobního příplatku v částce xxx Kč měsíčně počínaje dnem 1. 12. 2012, a to při přesunu důkazního břemene na žalovaného v souladu s pravidlem daným § 133a o. s. ř. Žalobce tvrdil, že znevýhodňující zacházení bylo motivováno diskriminací z důvodu realizace svobody projevu a přesvědčení, jakož i z důvodu věku a pohlaví žalobce. Tuto motivaci ovšem prokazovat žalobce nemusel, ta se v případě důkazu odlišného zacházení předpokládá, je však vyvratitelná, prokáže-li se (dokazováním) opak.
41. Soud I. stupně provedl v průběhu řízení obsáhlé dokazování, podrobně vyslechl navržené svědky, provedl listinné důkazy, a to včetně těch listinných důkazů, které navrhoval žalobce. Důkazy provedl řádně postupem podle § 120 a násl. o. s. ř., provedené důkazy pak náležitě zhodnotil podle zásad uvedených v § 132 o. s. ř. V odůvodnění svého rozhodnutí spolehlivě vysvětlil, které skutečnosti vzal za prokázané a které nikoliv a jaká skutková zjištění z jednotlivých důkazů učinil. Pokud žalobce poukazyval na to, že soud I. stupně nesprávně hodnotil důkaz výsledkem svědka Ing. P., pak je nutno uvést následující. K vlastnímu hodnocení důkazů (provedených zejména výsledkem svědků Ing. P., Ing. M., Ing. L. a Ing. V. k otázce míry dlouhodobého dosahování velmi dobrých pracovních výsledků komparací tohoto kritéria u žalobce a Mgr. K.) odvolací soud konstatuje, že hodnocení důkazů je doménou především soudu I. stupně. Důkazy soud hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o. s. ř.). Pro úspěch odvolání totiž zásadně nepostačuje, nabízí-li odvolatel, na základě svého vlastního hodnocení důkazů, toliko jiný (alternativní) závěr o skutkovém stavu, než který byl učiněn v přezkoumávaném rozhodnutí (usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 6. 2017, sp. zn. 21 Cdo 1472/2017). Odvolací soud zde přisvědčuje náležitému odůvodnění soudu I. stupně, pokud uvedl, ze kterých důkazů vycházel a ze kterých nikoliv, což platí i pro hodnocení výpovědí jmenovaných svědků. Soud I. stupně zcela logicky porovnal obsah těchto výpovědí s tím, co v řízení vyšlo najevo, tj. i s ostatními provedenými důkazy. Nadto je třeba uvést, že rozdíl v osobním ohodnocení žalobce a Mgr. K. za uvedené období byl toliko 1 000 Kč měsíčně (žalobce – osobní ohodnocení

xxx Kč měsíčně, Mgr. K. xxx Kč měsíčně), šlo tedy o malou částku, kdy je zřejmé, že rozdíl v pracovních výsledcích obou nebyl až tak velký.

42. Odvolací soud je tedy přesvědčen, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný osobním příplatkem Mgr. K. počínaje dnem 1. 12. 2012 ocenil na základě své úvahy z dlouhodobého hlediska vyšší pracovní nasazení i nadstandardní přístup k vykonávané činnosti této zaměstnankyně důvodně a nikoliv v závislosti na jejím pohlaví, věku, příznivějším zdravotním stavu či realizaci vyjadřování vlastních názorů žalobce na pracovišti. Soudu pak nepřisluší správnost tohoto zaměstnavatelova rozhodnutí přezkoumávat.
43. Odvolací soud jistě nezpochybňuje přímé účinky Směrnice, stejně tak jako to, že jejím cílem je zvýšit ochranu osob v soukromém i veřejném sektoru, které upozorní na protiprávní jednání či stav, o kterém se dozvěděly v rámci výkonu své práce, a umožní tak jeho nápravu, omezení škody, dopadení pachatelů apod. Je však třeba zdůraznit základní právní principy, které v souladu s daným a s posuzovaným případem vyvstávají. Především je třeba akcentovat, že soud se musí i v takovém případě zabývat příčinnou souvislostí a obrácené důkazní břemeno aplikovat pouze v případě, že se zaměstnanci podaří prokázat, že odvetné opatření nastalo právě v důsledku jeho oznámení a oznámení bylo pravdivé a relevantní. V řízení však bylo na základě provedení dokazování zjištěno, že naopak žalobcova oznámení byla vyřízena zcela bez pochybností odložením věci, přičemž na relevanci tohoto právního závěru nic nezmění ani přesvědčení žalobce o tom, že je osobou erudovanější, nežli rozhodující zástupci GIBS a může tak jedině on správně vyhodnotit nastalou situaci v intencích trestního práva. Stejně tak však nelze odhlédnout od skutečnosti, že ani v případě práva evropské unie nelze opominout zákaz retroaktivity právních norem. Tedy i za situace, kdy by žalobce prokázal pravdivost a relevanci svého oznámení, Směrnicí a její právní ustanovení nelze vztáhnout k jednání a oznámení z roku 2012.
44. Lze tedy shrnout, že soud I. stupně po řízení nezatíženém vadami na základě dostatečných skutkových zjištění dospěl ke správným závěrům skutkovým, když zjištěný skutkový stav správně posoudil po stránce právní /§ 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř./. Žádná z uplatněných odvolacích námitek není způsobilá ovlivnit závěr o nedůvodnosti žaloby. Odvolací soud z uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný, včetně obou nákladových výroků, kdy výrok o nákladech řízení účastníků je v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. a o nákladech řízení státu soud I. stupně rozhodl správně podle § 148 odst. 1 o. s. ř.
45. Žalovaná byla zcela úspěšná v daném odvolacím řízení, má proto právo na plnou náhradu nákladů v jeho průběhu vzniklých (§ 142 odst. 1 o. s. ř. za použití 224 odst. 1 o. s. ř.). Náklady řízení tvoří paušální náhrada nákladů za 2 úkony po 300 Kč /§ 151 odst. 3 o. s. ř. a § 1 odst. 3

písm. b), c) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb./, a to za přípravu účasti na odvolací jednání a účast na něm.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř.

Praha 25. května 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Semrád

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martin Semrád